

3

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

3. - Ellen gir sitt hjerte til Jesus.

Henvisninger: Life sketches s. 21-24,32. Pioneer Stories s.132-135.

Dagens tekst: 2.Mos. 20,3.

1.scene - Ellen ber om å få fred med Gud.

Da Ellen var tolv år gammel, følte hun en stor sorg i hjertet sitt. Hun hadde en følelse av at hun aldri kunne bli kalt Guds barn, at hun ikke var god nok til å komme til himmelen. Ellen og tvillingsøsteren Elisabeth gikk til sengs om kvelden, men Ellen fikk ikke sove. Hun lå våken og ønsket at hun kunne komme nærmere Gud. Mange ganger etter at Elisabeth hadde sovnet, listet Ellen seg ut av sengen (fjern ⁵⁹) og knelte på det kalde gulvet ved siden av sengen. (vis ⁶² Der ba hun lenge og alvorlig til Gud.

Slik, bedrøvet til sinns, reiste Ellen med foreldrene sine til Metodistenes sommerstevne i Buxton i Maine i 1840. Hun lengtet slik etter å få fred med Gud og virkelig tilgivelse for sine synder.

2. scene - Ellen hører en god preken.

Like etter at de hadde kommet til stevnet, hørte Ellen (vis Ellen og de andre som sitter på møte) en preken om hvordan dronning Esther modig gikk inn til kong Ahasverus etter at hun hadde fastet og bedt Gud om å hjelpe seg. Esther sa: "Og så vil jeg gå inn til kongen ... Skal jeg da omkomme, så får jeg omkomme." Dronning Esther hadde mot til å gå inn til kongen etterat hun hadde bedt, for hun trodde at han ville ta i mot henne, og det gjorde han. Denne prekenen fikk Ellen til å forstå at hun måtte ha mere tro på at Jesus elsket henne akkurat slik som hun var, og at Han ville ta i mot henne slik som kongen hadde tatt i mot dronning Esther, og at Jesus ville tilgi hennes synder.

Predikanten ba alle som ønsket spesiell forbønn om å komme frem, og Ellen gikk ^{13,44,46,62} Mens hun bøyde seg sammen med de andre som søkte Gud, ba hun stille for seg selv: "Hjelp meg, Jesus, frels meg, ellers går jeg fortapt!"

Mens hun ba slik, kjente hun plutselig hvordan byrden forsvant og hun følte seg glad og lykkelig. Nå var hun sikker på at Jesus forstod hennes vanskeligheter og at Han ville hjelpe henne.

3. scene - Jeg kan se det i ansiktet ditt.

En dag under stevnet ^{22,61} stanset en dame og snakket med Ellen. "Kjære barn," sa hun, "har du gitt hjertet ditt til Jesus?" Ellen skulle akkurat til å svare "ja", da damen utbrøt, "Ja, det har du virkelig, Hans fred er med deg, jeg kan se det i ansiktet ditt!"

Jeg undres om folk kan si det om våre ansikter? Kan de se at Guds kjærlighet skinner i våre ansikter? Kan du huske noen fortellinger fra Bibelen om hvordan enkeltes ansikter skinte av Guds herlighet? Ap.gj. 6,8.15 sier: "Men Stefanus var full av nåde og Kraft og gjorde undergjerninger og store tegn blant folket.... Og da alle de som satt i rådet stirret på ham, så de hans ansikt som en engels ansikt." Ansiktet til Moses skinte også av Guds herlighet da han kom ned av Sinai fjell etter at han hadde snakket med Gud. 2.Kor.3,7 sier: "...Israels barn tålte ikke å se på Mose åsyn, for hans åsyns herlighets skyld...."

3,2.

4.scene - Ellen lærer noe av en paraply.

Det var mange gutter og jenter på stevnet. ^{60,75,76} med foreldre) Men den gangen var det ikke spesielle telt eller rom for barnemøter som det er for barna nå. Disse barna satt sammen med foreldrene sine hele dagen og hørte på predikanten.

En dag da Ellen satt på møtet, så hun en liten pike på omtrent seks år som satt like ved sammen med sin mor. Hun holdt en fin paraply ¹⁶⁵ tett inntil seg. Mange ganger skulle hun til å sette den ned, men så tok hun den opp og holdt den tett inn til seg igjen. Å, så dyrebar den paraplyen var for henne. Hun så bedrøvet og tankefull ut, akkurat som hun kjempet med noe inni seg.

I et tidligere møte hadde den lille piken hørt predikanten si at vi må gi alt til Jesus. Nå satt hun og tenkte, "må jeg gi paraplyen min også?" Jeg er glad i Jesus, jeg er glad i paraplyen min, jeg er glad i Jesus, jeg er glad i paraplyen min. Kan jeg gi opp paraplyen min for Jesu skyld?" Hun så på paraplyen sin og plutselig brast hun i gråt og sa høyt: "Kjære Jesus, jeg vil elske deg og komme til himmelen. Ta bort syndene mine. Du skal få meg og paraplyen min og alt sammen." Så slo hun armene omkring moren sin og sa: "Å, mor, jeg er så glad fordi Jesus elsker meg, og jeg er mere glad i Ham enn i paraplyen min eller noe annet."

Den lille pikens ansikt strålte av glede og hun smilte til alle omkring seg. Hennes mor var glad også. Med tårer i øynene fortalte hun at hennes lille datter hadde fått paraplyen i presang og at hun var så veldig glad i den. Hun bar den med seg over alt, enten det regnet eller var solskinn. Hun hadde den til og med med seg i sengen om kvelden. Men her på stevnet hadde hun hørt historien om hvordan Jesus hadde gitt sitt liv forat vi skal komme til himmelen. Hvilken kamp hun hadde gått igjennom for hun var villig til å gi opp sin fineste skatt - paraplyen sin - for Jesu skyld. Men nå var kampen over og hun var villig til å ofre sin fine paraply til Jesus.

Alle i teltet var glad for den store seiren som denne lille piken hadde vunnet. De visste at det var like vanskelig for henne å gi den fine paraplyen, som det ville være for dem å gi opp sine hus og eiendommer.

Nå forklarte moren for sin lille pike at siden hun nå var villig til å gi det fineste hun eide til Jesus, så var det i orden at hun beholdt den og brukte den, bare hun ikke var mere glad i paraplyen enn hun var i Jesus.

Denne piken hadde lært en viktig lekse, det at vi alltid må lyde det første bud som sier: "Du skal ikke ha andre guder foruten Meg." Hun var så glad i den fine paraplyen sin at hun nester tilba den som en liten gud. Det er å bryte det andre budet også, for det sier at vi ikke skal tilbe avguder. Paraplyen var ikke virkelig en avgud, men omtrent alt kan bli som en avgud hvis vi blir for glad i det eller tenker på det hele tiden som mange mennesker gjør. En skinnende ny bil, eller et fint nytt hus, eller en ny båt, eller et fly eller til og med en blank ny sykkel kan bli som en avgud. Noen jenter nester tilber pene klær og de er aldri fornøyd med det de har. For dem blir klær som en avgud. Hvis vi elsker og tenker på disse tingene mer enn vi tenker på Jesus, slik at vi ikke har tid til å lese Bibelen, da blir disse tingene som en gud eller en avgud for oss, slik som den lille pikens paraply var for henne.

Som Ellen satt der på møtet, tenkte hun for seg selv: "Så vanskelig det er å gi opp til og med en liten skatt som denne paraplyen. Enda ofret Jesus himmelen for vår skyld og ble fattig slik at vi kunne få de himmelske rikdommene."

Nå hadde Ellen endelig fått virkelig fred med Gud. Hun visste at syndene hennes var tilgitt. Hun var villig til å gi alt til Jesus slik som den lille piken. Nå ønsket Ellen å bli døpt og bli et virkelig Guds barn.